

gaae af Dagsordenen. For det Første har jeg ikke ønsket at benytte denne ligesom lidt mere stridbare Form, og dernæst har jeg en Formodning om, at der hos dem, som ellers i andre Henseender staae mig nærmest, ikke er den samme Mening herom som hos mig, og jeg har ikke villet bringe Noget til paa Strømt at give sit Navn til Noget, som man ikke for Alvor vil være med til at stemme for. Jeg har derfor kun villet bringe Sagen paa Dntale, saaledes at der, hvis flere dele den samme Mening, under Forhandlingerne kan fremkomme et Andragende om at afbryde Forhandlingerne og stille Sagen i Bero, indtil den igjen opføres paa Dagsordenen af vor ærede Formand. — Jeg veed jo vel, at det gjøres gjældende imod enhver Udsættelse, at det er uønskeligt, at Rigsdagen snart sluttet. Dette Ønske i dens Almindelighed, beler ogsaa jeg. De Grunde, som Kundetale for dens snarlige Slutning, skal jeg af mange Hensyn ikke indlade mig paa; jeg skal tage mig vel tagt for at komme ind paa Ting, som det er bedre ikke at behandle offentlig, men der er jo allerede Motiv nok for dette Ønske i den lange Tid, hvort vi have været sammen i den usædvanlige Marstid, hvort vi her sidde sammen, og de mange tunge Madser hist og her i Salen, der noksom vise, hvor uønskeligt det er at faae Rigsdagsgjæmtingen drevet med Lyft og Kraft under saadanne Omstændigheder. Men naar man undertiden taler om Uønskeligheden af, at Rigsdagen snibstfelig sluttet, da er det klart, at dette ikke kan eller vil skee. For det Første veed i det Ringeste ikke jeg, at der foreligger nogen Udtalelse om, at vi, hvis vi idag vedtage Finantsloven, og den forelægges Hans Majestæt Kongen til Underskrift, saa kunne vente, at Rigsdagssamlingen vil blive sluttet imorgen eller paa Fredag. Dette har jeg ikke hørt udtale, og der er mange Ting, som for mig antyde, at mange af de Medlemmer, som bruge dette Argument, at det er godt, at Thinget nu gaaer hjem og sunder sig paa Sagens Stilling, dog i andre Dieblif, ja i det selvsamme Dieblif, gaae ud fra, at Rigsdagen dog sandsynligviis vil blive samlet i denne Uge, og vistnok ogsaa i den næste Uge, hvadenten Ministeriet kommer istand eller

ikke. Man ønsker jo at redde en Deel af Sessionens Frugter, som ellers vilde blive spildte, og der er dernæst Arbejder, som vi skulle have udførte; vi skulle saaledes foretage Valg af Statsrevisorer, og vi skulle trække Lod om, hvilken Afdeling af dette Thing der skal træde af. Jeg forudsætter altsaa, at om vi end vedtage Finantsloven idag uforandret, ville vi dog blive siddende sammen nogen Tid endnu, og den Uærlighed, som man seer i en længere Samværen af Rigsdagen, dog som man lægger saamegen Vægt paa, vil man saaledes ikke undgaae. Men naar vi altsaa ikke undgaae den, saa anseer jeg det for at være rigtigst at holde et Spørgsmaal, hvormed der er for saa stor en Kamp, naabent for de tiltrædende Ministre, og det ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalenes egen reelle Vigtighed; thi, hvad man endog kan sige om, at man har ladet sig bestemme til forrige Gang at votere, som man gjorde, af Hensyn til Ministeriet, troer jeg dog, at jeg skylder dette Thing at antage, at Alle, som voterede i dette Spørgsmaal med Ministeriet, have troet med god Samvittighed at kunne gjøre det, ligesom jeg troer, at den overbetende Deel har fundet god Grund dertil ogsaa i Sagens egen Vælfærdighed. — Hvad jeg altsaa ønsker, at opnaae, er, at vi ikke idag vedtage Finantsloven, men udsætte den. Saaledes som Sagen staaer, svarer Realiteten ikke til, hvad jeg anseer for rigtigst, og jeg tilføier, at jeg troer, at det slet ikke kan betragtes som givet, at Sagen ikke idetmindste for en Deel kunde gennemføres, naar den gik gennem de Stadier, der endnu kunde være tilbage for Finantslovens Behandling. Jeg skal ikke gaae ind paa selve Forslagene; thi, som sagt, vil man ikke bevare Situationen naabent for et kommende Ministerium, vil jeg naturligviis ikke troe, at kunne eller burde bevirke nogensomhelst Forandring i Finantsloven. Hvad jeg vil, ser at holde Muligheden naabent for det indtrædende Ministerium, til, at gjøre sin Mening gjældende. Hvis jeg altsaa længere her skalde overbevise mig om, at der ikke er nogen Sympathi for Udsættelsen, saa at der ikke er nogen Opfordring for mig til derom at fremsætte et formeligt Andragende, saa skal jeg